

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er med den dybeste beklagelse, at en række medlemmer af Venstres folketingsgruppe i dag giver tilslutning til, at der rejses rigsretstiltale mod tidligere justitsminister Erik Ninn-Hansen.

Betragtninger over det danske folkestyre har ført os frem til, at grundlovens § 16 må tages i anvendelse. Retskravet på familiesammenføring fremgår af udlændingeloven, der var underkastet en indgående drøftelse her i Folketinget, inden den blev vedtaget med et stort flertal i 1983. Ingen lovgiver kunne dengang være i tvivl om, at et af hovedmålene med de ændringer, der blev fremsat i den afgivne betænkning, tilsigtede at give ansøgere, der søgte om familiesammenføring, et retskrav på opholdstilladelse.

Trods adskillige spørgsmål i Retsudvalget, trods samråd, trods ombudsmandsafgørelse, trods forespørgselsdebat måtte Folketinget på et tidspunkt konstatere, at disse parlamentariske kontrolforanstaltninger ikke var tilstrækkelige til at afdække sagen endsige placere et ansvar. Først betegnede Folketingets Ombudsmand den såkaldte nedprioritering som ikke lovlig. Dernæst fastslog undersøgelsesretten, at utvetydige retskrav var tilsidesat.

Det er naturligvis ikke risikofrit at sætte en så omfattende dommerundersøgelse i gang. Konklusionen i undersøgelsen er af en sådan klarhed, at Folketinget må søge at få et retligt ansvar placeret. Den særlige ret, Rigsretten, må træde i funktion. Rigsretten blev en del af den danske forfatning, årtier før parlamentarismen blev indført. Alligevel blev Rigsretten, også efter at parlamentarismen var blevet grundlovsfæstet i 1953, bevaret, fordi man ønskede denne som en yderste mulighed, hvor det parlamentariske system ville vise sig ikke at være tilstrækkeligt, og hvor placering af et retligt ansvar måtte være nødvendigt. Selv om den stedfundne udvikling havde vist, at det politiske ansvar havde trængt det retlige i baggrunden, vedtog Folketinget i 1964 en særlig lov om ministres ansvar.

Det har været hævdet, at en rigsretssag ikke ville tilføre sagen noget nyt. Jo, en rigsretssag vil præcis afgøre det, som er det væsentlige at få afgjort: Har hr. Ninn-Hansen begået en ansvarspådragende handling eller ikke? Det kan alene Rigsretten afgøre. Det skal alene Rigsret-

ten afgøre. Folketinget må ikke gøre sig til domstol ved at slutte sagen uden retsafgørelsen. Det må ikke kunne siges om Folketinget, at vi dækker over vore egne ved at slutte sagen uden en retsafgørelse.

Der foreligger en undersøgelsesrapport, der fastslår, at lovens vogter, landets justitsminister, har begået alvorlige retsbrud i forvaltningen. Et retssamfund kendes på, at der er retfærdighed og lighed for loven. Et retssamfund kendes på, at den, der har magt, altid kan drages til ansvar. Jo højere embede, jo større forpligtelse.

Hvorfor så et beskåret anklageskrift?

Fordi det egentlige retsbrud er tamilstoppet. Dette forhold er hovedsagen. Hovedsagen må ikke sløres af mere politiske omstændigheder, som i befolkningen ville kalde på reaktioner og pludselige stemninger, som er retsbruddet uvedkommende.

Fordi Folketinget er andet end kontrolmyndighed og regering. Folketinget er tillige den folkevalgte repræsentation, der ud over at drage juridiske og politiske konklusioner nøje må overveje de folkelige aspekter.

Det har været fremført, at hr. Ninn-Hansen bare har handlet i overensstemmelse med befolkningens ønsker. Det er muligt, men den folkestemning må give sig til kende i sammensætningen af Folketinget ved næste valg. Så meget desto mere er der grund til, at det slås fast, at der er handlet i strid med loven. Det folkelige skal ikke drives af pludseligt opståede stemninger, det ville være at pervertere det folkelige. Det drejer sig om at fastholde, at der foreligger en klar overtrædelse, og det skal i en eventuelt fældende dom stå lysende klart, at der forelå et retsbrud. Det skal stå klart for befolkningen, at den, der sætter sig ud over loven, gør det på eget ansvar.

I et demokrati udøves magten i overensstemmelse med loven. Loven er et værn mod tilfældigheden. Tilliden til magtudøvelsen fastholdes ved, at folket ved, at de, der har magten, forvalter efter loven. Ellers prisgives den svage, og den enkelte overlades til vilkårlighed. Det enkelte menneske bliver retsløst over for systemet.

Loven står over os alle. Derpå kendes et retssamfund. Derfor må Folketinget opfylde sin tunge pligt som anklager og indlede den første rigsretssag i 80 år.